

Bývalá německá kancléřka Merkelová připouští, že dohoda z Minsku měla pouze získat čas na zbrojení Ukrajiny

 www.ws.org/en/articles/2022/12/22/ffci-d22.html

Podle bývalé německé kancléřky Angely Merkelové sloužila minská dohoda k získání času na přezbrojení Ukrajiny. „Dohoda z Minsku z roku 2014 byla pokusem dát Ukrajině čas,“ řekla Merkelová týdeníku *Die Zeit*. "Také využila tento čas k tomu, aby se stala silnější, jak můžete vidět dnes."

Kancléřka Merkelová a ukrajinský prezident Zelenskij v Kyjevě dne 22. srpna 2021 [Foto: www.president.gov.ua / [CC BY-ND 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)]

Merkelová, která byla také předsedkyní Křesťanskodemokratické unie (CDU), učinila jen málo veřejných prohlášení od té doby, co ji před rokem po šestnácti letech ve funkci nahradil Olaf Scholz (Sociálně demokratická strana, SPD). Rozsáhlý rozhovor, který *Die Zeit* zveřejnil 7. prosince, je vzácnou výjimkou.

V zákulisí však Merkelová zůstává politicky aktivní. Ve své kanceláři, na kterou má jako bývalá kancléřka právo, zaměstnává devět lidí, o čtyři více, než je schváleno – vedoucí kanceláře, zástupce vedoucího,

dva referenty, tři úředníky a dva řidiče. Udržuje pravidelný kontakt se Scholzem, jak sám uvedl. Už v době, kdy byl ministrem financí ve vládě velké koalice, si s ním vypěstovala dobrý vztah.

O to pozoruhodnější je její přiznání, že Minská dohoda sloužila k získání času na přezbrojení Ukrajiny. „Všem nám bylo jasné, že jde o zmrazený konflikt, že problém nebyl vyřešen, ale právě to dalo Ukrajině cenný čas,“ řekla Merkelová *Die Zeit* .

Minská dohoda, kterou Merkelová podepsala spolu s tehdejšími francouzským prezidentem Françoisem Hollandem, ukrajinským prezidentem Petrem Porošenkem a ruským prezidentem Vladimírem Putinem v září 2014, byla dříve vykreslována jako snaha o mír, kterou ruský prezident údajně později zmařil.

Nyní Merkelová potvrzuje, že NATO chtělo válku od začátku, ale potřebovalo čas na vojenskou přípravu – hodnocení, které WSWS dlouho zastávalo.

Od rozpadu Sovětského svazu v roce 1991 sledovaly USA cíl zůstat „jedinou světovou velmocí“. Za tímto účelem vedl Washington četné zločinné války a rozšířil NATO do východní Evropy. Nyní chce také integrovat Ukrajinu, Gruzii a další bývalé sovětské republiky do NATO a podrobit si Rusko, aby drancovalo jeho zdroje a izolovalo Čínu.

Německá vláda využívá válku na Ukrajině k prosazení svého nároku stát se vedoucí evropskou mocností a hlavní vojenskou mocností. Třetí vláda Merkelové, velká koalice křesťanských demokratů (CDU/CSU) a SPD, si tento cíl postavila do středu svého programu v roce 2013. V zahraničněpolitickém pohledu tak sleduje šablonu velmocenských plánů *Kaiserreich* (Císařská říše) a nacistický režim.

„Německo musí být připraveno zapojit se dříve, rozhodněji a podstatněji do zahraniční a bezpečnostní politiky,“ prohlásil tehdejší ministr zahraničí Frank-Walter Steinmeier (SPD), nyní německý

prezident, na mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2014. Německo bylo „příliš velké na to, aby komentovalo světovou politiku jen z vedlejších linií“.

Pouhé dva měsíce poté, co se třetí vláda Merkelové ujala úřadu, zorganizovaly USA a Německo v únoru 2014 na Ukrajině převrat, který využil fašistické milice, aby pomohly pro-NATO režimu dostat se k moci. Washington a Berlín však měly problém. Dominantní roli, kterou v novém režimu sehráli pravíci nacionalisté, obdivovatelé nacistického kolaboranta Stepana Bandery a fašistické milice, rozdělili zemi. Zejména na většinovém ruskojazyčném východě, kde se vyhlídka na vládu ukrajinských ultranacionalistů setkala s hrůzou.

Rusko ze strachu o základnu černomořské flotily v Sevastopolu anektovalo Krym s pomocí referenda. Ruskem podporovaní separatisté vyhlásili nezávislé republiky v Doněcku a Luhansku na východě Ukrajiny.

Noví vládcí v Kyjevě tomu nedokázali zabránit. Ukrajinská armáda se rozpadla. Vojáci, kteří se nechtěli obětovat pro nový režim, masově dezertovali.

Za těchto okolností Merkelová a Hollande zorganizovali Minskou dohodu – jak nyní Merkelová přiznává – aby zmrazili konflikt a získali čas. Dohoda zahrnovala příměří, stažení těžkých zbraní a zřízení bezpečnostní zóny, monitorované Organizací pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE). Ukrajinská vláda se zavázala upravit ústavu tak, aby umožnila zvláštní status pro Doněck a Luhansk a poskytla jim větší autonomii.

Téměř nic z toho nebylo kdy implementováno. Zejména ukrajinská strana bojkotovala všechny dohody. Nechtělo vyjednávací řešení. Nově dosazený prezident Petro Porošenko bez vojáků připravených k boji zmobilizoval prapor Azov a další fašistické milice, které

miliardář oligarcha částečně financoval z vlastního majetku. Byli integrováni do ozbrojených sil a posláni do odtržených oblastí, aby terorizovali místní obyvatelstvo a udržovali konflikt v chodu.

Režim v Kyjevě – ať už za Porošenka nebo jeho nástupce Zelenského – a jeho podporovatelé v Berlíně a Washingtonu nikdy neměli zájem o mírové řešení. Měli zájem získat čas na eskalaci války – i když to mělo katastrofální následky pro obyvatelstvo postižených oblastí.

Německý institut pro mezinárodní a bezpečnostní záležitosti (SWP), který má blízko k německé vládě a necítí žádné sympatie k Rusku, publikoval v únoru 2019 článek „Konflikt na Donbasu“ – tři roky před vypuknutím současné války. Vykresluje zničující obraz, který jasně ukazuje, že režim v Kyjevě se vždy zabýval geopolitickými cíli v konfliktu na Donbasu – spojením s NATO, izolací Ruska – a že byl ochoten těmto nemilosrdně obětovat osud ukrajinského obyvatelstva. cíle.

„Kyjevský diskurz o válce na Donbasu se zaměřuje téměř výhradně na geopolitickou úroveň a vztah s Ruskem,“ uvádí list. Absence „místní úrovně konfliktu“ v tomto pohledu má „vážné důsledky pro vnímání postiženého civilního obyvatelstva“, které je „v Kyjevě vnímáno jako zaostalé, sovětské vlivy, neproduktivní a autoritářské“. V očích většiny účastníků rozhovoru „Donbas nemůže být o „usmíření“ mezi jednotlivými etnickými nebo sociálními skupinami. Z pohledu Kyjeva bude budování míru „možné až poté, co budou území osvobozena, tj. až budou opět zcela pod ukrajinskou kontrolou“.

List SWP také otevřeně připouští, že fašistické síly hrají v ukrajinské politice ústřední roli: „I když pravicové a krajně pravicové strany nedosáhly od roku 2014 významného úspěchu ve volbách, nacionalistické myšlenky měly značný vliv ve společenské debatě o konflikt na východě (stejně jako v jiných otázkách). Nacionalistickým aktérům se znovu a znovu daří přimět politické vůdce, aby upravili svou politiku.“

Dokument SWP se také zabývá zničujícími lidskými a sociálními náklady války na východní Ukrajině. Například v roce 2017 byl „podíl lidí bez přístupu k vyvážené výživě“ 86 procent v Doněcké a Luhanské lidové republice a 55 procent v oblastech kontrolovaných Kyjevem. Od roku 2014 byly poškozeny a zničeny desítky tisíc domů. Podle OBSE se obě strany – ale zejména ukrajinské ozbrojené síly – zaměřily na civilní majetek.

Režimu v Kyjevě to prý bylo jedno. „Mnoho politiků v Kyjevě považuje Donbas za zbytečnou ekonomickou zátěž a jeho obyvatelstvo za zaostalé a politicky nespolehlivé. Její ochota pracovat na zmírnění humanitárních potíží v oblastech zasažených konfliktem je odpovídajícím způsobem nízká,“ uvádí se v dokumentu SWP.

NATO využilo „cenný čas“ (Merkelová) získaný tímto terorem k přestavbě, vyzbrojení po zuby a výcviku ukrajinských ozbrojených sil. Například podle zprávy britského parlamentu britská armáda cvičila a vyzbrojovala ukrajinské vojáky od roku 2014. Ukrajina se formálně nestala součástí NATO, ale v praxi tak činí.

Ruské rozhodnutí podniknout vojenskou akci proti Ukrajině bylo předvídatelnou – a zamýšlenou – reakcí na tuto ofenzívu NATO. To neznamena, že je méně reakční. Putinův režim zastupuje zájmy ruských oligarchů, kteří drancovali socializovaný majetek Sovětského svazu a jsou ve válce s ruskou dělnickou třídou.

Ale tvrzení, že válku vyvolalo vloupání Ruska do „rajské zahrady“ západní demokracie, je lež. Hlavní odpovědnost leží na mocnostech NATO, které válku chtěly a záměrně vyvolaly.

Od začátku války zaplavují Ukrajinu nejmodernější výzbrojí. Poskytují logistickou podporu, určují cíle útoku, řídí boje a tajně operují na Ukrajině s vlastními elitními jednotkami. Potlačují jakýkoli pokus o vyjednané řešení. Ve skutečnosti NATO již dlouho vede válku proti jaderné velmoci Rusku a riskuje jaderné zničení lidstva.

Tomuto nebezpečí může zabránit pouze mezinárodní hnutí mezinárodní dělnické třídy, které spojuje boj proti válce s bojem proti její věci, kapitalismu. Sozialistische Gleichheitspartei (Strana socialistické rovnosti) a Mezinárodní výbor 4. internacionály takové hnutí budují a vyzbrojují je socialistickou perspektivou.

Web World Socialist je hlasem dělnické třídy a vedení mezinárodního socialistického hnutí. Plně se spoléháme na podporu našich čtenářů. Přispějte prosím ještě dnes!